



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v **právní věci žalobce: L.D., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného T.N., obecným zmocněncem, bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2016, č.j. KrÚ 58015/2016/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Lanškroun (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 17.5.2016, č.j. MULA 17230/2016 a uvedené rozhodnutí správního orgánu potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti, neboť dne 8.2.2016 v cca 14:15 hodin na pozemní komunikaci u obchodního domu Quanto v obci Žichlínek řídil jízdní soupravu složenou z motorového vozidla tovární značky Volkswagen Caddy, RZ XY, s přívěsem tovární značky Agados VZ 31, RZ XY, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, tj. řidičského oprávnění pro skupinu vozidel B + E, čímž porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“), čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž mu za uvedený přestupek byla v souladu s ust. § 12 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „*zákon o přestupcích*“) a podle ust. § 125c odst. 4 písm. a), § 125c odst. 5 zákona o provozu

na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí a dále mu na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla uložena v souladu s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky MV ČR č. 231/1996 Sb., povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

Žalobce namítá nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Má za to, že nebyla prokázána materiální stránka přestupku. Žalobce sám nezpochybňoval, že nebyl držitelem řidičského oprávnění skupiny B + E, to ovšem považuje pouze za formální aspekt přestupku. Dle žalobce nebylo v průběhu správního řízení, v napadeném rozhodnutí, ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně zdůvodněno, v čem a v jaké intenzitě byl porušen zájem chráněný zákonem. Žalobce tvrdí, že pro naplnění materiální stránky přestupku by byla nutná reálná nikoliv formální zaznamenaná hmotnost přívěsného vozíku. Skutečná hmotnost soupravy totiž činila cca 2 255 kg. Žalobce namítá, že prakticky i technicky totožný vozík o nižší hmotnosti byl oprávněn řídit. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně chybně odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), č.j. 2As 116/2014-35, když již ve správní řízení uvedl, že v podobě, v jaké na něj správní orgán odkázal, tento judikát neexistuje. Citaci pak žalobce označil nikoliv za řádnou citaci, nýbrž za výsledek kreativní činnosti správního orgánu I. stupně. Dle žalobce tento postup žalovaného, který takové rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, je právně invalidní a zakládá nicotnost rozhodnutí ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu, neboť nedává smysl a vychází z neexistujících právních vět.

Dále žalobce namítá, že je držitelem řidičského oprávnění skupiny T, a proto je oprávněn řídit soupravy výrazně náročnější na ovládání. Dále uvedl, že po celou dobu plánované jízdy po obci, cca 1 km, nebylo možné překročit rychlost 50 km/hod., tedy má zato, že byl kvalifikován posoudit rizika plynoucí z jeho jednání, přičemž žádné ani při nejnepríznivějším možném vývoji situace neshledal.

Žalobce rovněž namítá, že protiprávnost jeho jednání byla vyloučena v důsledku krajní nouze, ve které jednal, neboť tvrdí, že nemohl žádným způsobem zajistit dalšího řidiče s řidičským oprávněním pro skupinu B + E a navíc mu to výslovně zakazoval vnitřní předpis společnosti, který přiložil k žalobě. Dle žalobce je závěr žalovaného o tom, že nebyly naplněny okolnosti krajní nouze, nepřezkoumatelný. Dle žalobce měl žalovaný a správní orgán I. stupně prokázat, že se nejednalo o krajní nouzi. Žalobce výslovně uvedl: „*Samozřejmě mohlo přiletět UFO a antigravitačním paprskem vozík transportovat do garáže. Pokud by s takovou možností šlo reálně počítat či ji iniciovat, pak by mé jednání nebylo nejspíš krajní nouzí. Ovšem SO2 argumentuje, že jsem mohl řešit situaci jinak a uvádí „Zavolat vedoucímu, aby zajistil zaměstnance či jinou jím určenou osobu, která je držitelem příslušné skupiny řidičských oprávnění“.*“ Dle žalobce to však bylo stejně nepravděpodobné, jako to, že by přiletlo UFO. Dále uvádí, že se průběžně zhoršoval zdravotní stav pana K., tedy spolujezdce a že ani správní orgán nezjišťoval, zda měl u sebe mobilní telefon. Dále zdůraznil, že neznal žádnou další osobu, která by měla potřebné řidičské oprávnění. Žalobce se dožaduje ust. § 50 odst. 3 správního řádu, kdy má zato, že správní orgán měl prokázat,

resp. vyvrátit žalobcova rozumná tvrzení. Žalobce předložil jako důkaz osobní dopis jednatele společnosti.

Žalobce sporuje, že by měl právně vycizelovanou argumentaci provést přímo na místě hlídce Policie ČR, neboť není právník. Trvá na tom, že situace byla pro něj velice stresující, zdůraznil, že je přeci možné vznášet námitky a domáhat se provádění důkazů až do pravomocného rozhodnutí. Žalobce poukázal na ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, podle kterého obviněný nemá povinnost být si vědom toho, že v krajní nouzi jedná. Toto tedy může být uplatněno i zpětně. Dále žalobce namítá, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces, neboť správní orgán se nezabýval zásadou proporcionality. Závěrem žalobce zdůraznil, že jednal v dobré vůli a kvalifikovaně, s vědomím zájmu společnosti jako celku i společnosti Služby Obce Žichlínek s.r.o., která ho zaměstnávala, jednal v krajní nouzi, musel se postarat o kolegu, kterému se udělalo špatně a o přívěs, který, kdyby opustil, tak by nad veškerou pochybnost mohlo dojít k jeho poškození nebo odcizení. Žalobce tvrdí, že danou situaci nemohl řešit lépe.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru prezentovaném v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud po přezkoumání zákonnosti žalovaného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.r.s.) a po veřejném projednání věci dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

V dané věci je mezi účastníky řízení nesporné, že žalobce naplnil formální stránku přestupku, jak je vymezen ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy že dne 8.2.2016 v cca 14:15 hodin na pozemní komunikaci u obchodního domu Quanto v obci Žichlínek řídil jízdní soupravu složenou z motorového vozidla tovární značky Volkswagen Caddy, RZ XY, s přívěsem tovární značky Agados VZ 31, RZ XY, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, tj. řidičského oprávnění pro skupinu vozidel B + E, čímž porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. To je ostatně prokázáno obsahem správního spisu - oznámení přestupku policie ČR ze dne 2.3.2016, úřední záznam Policie ČR ze dne 10. 2. 2016 a ze dne 16.2.2016, vyplněný formulář poučení police ČR ze dne 8.2.2016, vyjádření žalobce ze dne 8.2.2016 podané na místě samém, kde je rukou žalobce s podpisem uvedeno: „*Nebyl jsem si vědom, že souprava přesahuje 3,5 t.*“, fotodokumentace jízdní soupravy a řidičských oprávnění žalobce, výpis z evidenční karty žalobce, z něž je patrné, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel B + E a současně je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu T, jak tvrdil v žalobě. Uvedené důkazy byly provedeny při ústním jednání dne 27.4.2016, při němž se žalobce ve věci nevyjádřil, uvedl prostřednictvím svého zmocněnce, že se vyjádří písemně. Další ústní jednání se konalo dne 27.4.2016, při němž bylo předloženo písemné vyjádření žalobce, v němž žalobce na svoji obhajobu uvedl, že přívěsný vozík nebyl naložen, jednalo se o přejezd do garáže v obci Žichlínek na vzdálenost cca 1 km; s ohledem na nízkou hmotnost soupravy zpochybnil naplnění materiální stránky přestupku; dovolával se svého řidičského oprávnění skupiny T- traktory a pracovní stroje samojízdné, ke kterým smí být připojeno přípojně vozidlo; nepředpokládal jet mimo obec, tedy ani překročit rychlost 50 km/h;

důvodem jeho konání byla náhlá zdravotní indispozice pana P. K., zaměstnance společnosti Služby Obce Žichlínek s.r.o.; dle žalobce nebylo možné jiným způsobem řešit vzniklou situaci, tedy předejít krádeži nebo poškození přívěsného vozíku, tedy žalobce měl za to, že odvrací hrozící újmu majetku jeho zaměstnavatele; žalobce nebyl poučen policisty o možnosti odepřít výpověď, svědek P. K. byl pokutován za nepřipoutání bezpečnostními pásy za jízdy.

Správní orgán I. stupně odůvodnil svoje rozhodnutí tím, že největší povolená hmotnost vozidla je 2 000 kg, největší povolená hmotnost přípojného vozíku je 2 267 kg, tedy dle součtu je nejvýše povolená hmotnost jízdní soupravy 4 267 Kg, proto se jedná o jízdní soupravu, k níž je podle § 80a odst. 1 písm. f), k) zákona o provozu na pozemních komunikacích řidičské oprávnění skupiny B + E, přičemž je nutno vycházet z nejvyšší povolené, nikoliv z reálné hmotnosti jízdní soupravy. S touto základní premisou o relevanci povolených hmotností, nikoliv reálných hmotností jízdní soupravy v době silniční kontroly, pro uznání žalobce za přestupce v dané věci krajský soud souhlasí, neboť takový jediný výklad se podává z jednoznačné dikce ustanovení § 80a odst. 1 písm. f), k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 80a odst. 1 písm. f) cit. zákona jsou do skupiny B zařazena motorová vozidla s výjimkou vozidel uvedených v písmenech a) až e), jejichž největší povolená hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, určená pro přepravu nejvýše 8 osob kromě řidiče a podle § 80 odst. 1 písm. k) cit. zákona jsou do skupiny B+E zařazeny jízdní soupravy složené z vozidla uvedeného v písmeni f) a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg. To, že se jedná o největší povolenou, nikoliv aktuální hmotnost přípojného vozidla, je tak nepochybné. Tedy námitka žalobce o tom, že jízdní souprava nedosahovala největší povolenou hmotnost, neboť přívěsný vozík byl prázdný, nemá na posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku vliv, má však vliv na úvahu o výše ukládané peněžité sankce, která v dané věci byla uložena na spodní hranici zákonné sazby. Nadto správní orgán I. stupně správně poukázal na osvědčení o vozidle a přípojném zařízení, z něž bylo či přinejmenším muselo být žalobci zřejmé, že se jedná právě o typ jízdní soupravy, k němuž nemá řidičské oprávnění. Tedy žalobce rovněž dle názoru krajského soudu zcela jednoznačně spáchal přestupek svojí nevědomou nedbalostí, pokud si tedy nebyl vědom toho, že je k řízení dané jízdní soupravy nutné řidičské oprávnění skupiny B + E, ač si této okolnosti jako účastník silničního provozu a jako řidič jízdní soupravy vědom být měl a mohl jako držitel řidičského oprávnění pro skupiny AM, A, 1/50, B1, B, T (§ 3 odst. 3 písm. a/ zákona o provozu na pozemních komunikacích), tedy u žalobce je dáno zavinění z nedbalosti podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Žalobce totiž sice dle svého tvrzení nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, avšak vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl.

Správní orgán I. stupně dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 9.12.2014, č.j. 2 As 116/2014-35 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), když právě zvolenou citaci napadl žalobce v žalobě. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce má pravdu toliko v tom, že odůvodnění rozsudku nebylo citováno řádně, neboť v něm sice je obsažena věta: „Řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování v silničním provozu“, avšak ta nenavazuje na předchozí citovaný text obsažený v bodě 15 rozsudku (str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), nýbrž se nachází na jiném místě odůvodnění, a to v bodě 16 téhož rozsudku. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zejména žalovaného přitom není postaven pouze na této citaci, nýbrž ta byla použita podpůrně. Tedy toto skutečně dílčí pochybení správního orgánu I. stupně, které žalovaný nekorigoval, nemůže být důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí, neboť to vyhovuje ve svém celku (tedy ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) podmínkám zákonnosti správního rozhodnutí, tedy je řádně odůvodněno skutkovými

okolnostmi dané věci, přičemž dostatečně zjištěný skutkový stav věci byl řádně subsumován pod relevantní právní úpravu, jak rozvedeno dále.

Ohledně možnosti odvrátit údajné hrozící nebezpečí poškození či odcizení přívěsného vozíku žalovaný správní orgán a správní orgán I. stupně uzavřely, že nebyly dány podmínky vylučující protiprávnost podle § 2 zákona o přestupcích, jak vyplývá rovněž z rozsudku NSS č.j. 5 As 97/2008 - 73 ze dne 26.11.2009. Žalovaný přitom zdůraznil, že se jednalo pouze o hypotetické nebezpečí poškození či odcizení přívěsného vozíku, přičemž žalobce upřednostnil zájem jeho zaměstnavatele nad vyšším zájmem společnosti nad bezpečností silničního provozu. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, přičemž doplňuje, že z podkladů pro vydání rozhodnutí, jimiž bylo provedeno dokazování, a to zejména z vyjádření žalobce na místě silniční kontroly ze dne 8.2.2016, kde je rukou žalobce s podpisem uvedeno: „*Nebyl jsem si vědom, že souprava přesahuje 3,5 t.*“, vyplývá, že žalobce při silniční kontrole příslušníkům Policie ČR nesdělil tu okolnost, že by jeho spolujezdec měl zdravotní potíže, což by bylo důvodem, proč převzal řízení jízdní soupravy. A to i přesto, že v žalobě tvrdil, že se zdravotní stav spolujezdce zhoršoval. Je sice pravdou, že se žalobce není povinen na místě samém obhajovat, nicméně s ohledem na to, že žalobce se obhajoval svojí nevědomostí o hmotnosti jízdní soupravy, lze neuplatnění tvrzení, s nímž přišel žalobce až v písemné podobě v průběhu správního řízení po prvním ústním jednání ve věci, hodnotit jako účelové s cílem vyvinut se ze spáchání přestupku. Jednání žalobce lze totiž poměřovat jednáním, které by zvolila průměrná osoba v obdobném postavení, když se žalobce rozhodl na místě samém ve věci vyjádřit, tedy lze důvodně předpokládat, že uplatnil právě důvody svého jednání. Nevolnost řidiče by přitom byla tak zásadní, že lze těžko uvěřit tomu, že by ji žalobce v situaci silniční kontroly neuplatnil. Takové zhodnocení skutkového děje má jistou oporu rovněž v ustanovení § 4 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle kterého v oblasti soukromého práva platí: *Má se za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat.* Mimo to žalobce ani tuto skutečnost žádným způsobem nedoložil ani blíže nespecifikoval, neuvedl a nedoložil např. ani to, zda s panem K., jemuž mělo být nevolno, následně vyhledal zdravotnické zařízení. Naopak z písemného vyjádření žalobce vyplynulo, že spolujezdci byla udělena pokuta, žalobce neuvedl nic o tom, že by sám spolujezdec policistům sdělil, že má aktuální zdravotní potíže. Tedy krajský soud této obraně žalobce neuvěřil. Námitka žalobce o tom, že nebyl dostatečně poučen policisty na místě silniční kontroly, je vyvrácena textem podepsaného poučení ze dne 8.2.2016, zejména odst. 3 poučení, tedy žalobce byl řádně poučen o tom, kdy může odeprít podání vysvětlení.

Krajský soud doplňuje, že i kdyby snad žalobcovo tvrzení odpovídalo skutečnému průběhu skutkového děje, čemuž krajský soud neuvěřil, nelze souhlasit s žalobcem, že byl ve stavu krajní nouze z důvodu, že musel nutně zabezpečit majetek jeho zaměstnavatele, za který měl odpovědnost a tedy, že jej musel dopravit do garáže, byť svoji odpovědnost za svěřené prostředky žalobce při jednání soudu prokázal listinou nazvanou jako „Nařízení“ ze dne 1.11.2015 podepsanou Ing. O. Ř., jednatelem Služeb Obce Žichlínek, s.r.o., zaměstnavatele žalobce, z níž vyplývá, že se zaměstnancům zakazuje svěřovat vyjmenované výrobní prostředky osobám mimo pracovní poměr k uvedené společnosti. V seznamu výrobních prostředků je uveden přívěsný vozík. Žalobce se dále snažil touto listinou prokázat, že přívěsný vozík, tedy řízení jízdní soupravy, nemohl svěřit jiné osobě, vyjma pana K., kterému se údajně udělalo nevolno, když pan P. Š., další zaměstnanec, nemá potřebné řidičské oprávnění. Dále byl při jednání soudu proveden důkaz listinou nazvanou „Prohlášení jednatele pro účely žaloby“ sepsanou dne 17.10.2016 a podepsanou rovněž Ing. O. Ř., jednatelem zaměstnavatele žalobce, dle které uvedený jednatel nebyl v rozhodnou dobu

dostupný, přičemž zde uvedl svůj názor o tom, že neví, jakým jiným způsobem měl žalobce danou situaci řešit. To, jakým způsobem by měl žalobce situaci řešit, byť se dle soudu jedná toliko o účelovou obranu, je uvedeno dále.

Žalobce netvrdil, že by byla dána taková nepříznivá povětrnostní situace či výrazně zhoršená viditelnost (naopak denní doba za plné viditelnosti - 14:15 h), že by u krajnice zaparkovaná a řádně označená jízdní souprava znamenala ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, toliko vyslovil obavu z poškození či odcizení přívěsného vozíku. Jednalo se přitom o nebezpečí hypotetické, nebezpečí v obecné rovině, které nebylo zvýšeno či podpořeno žádnými konkrétními okolnostmi. Žalobce přitom upřednostnil zájem zaměstnavatele nad zájmem společnosti na dodržování pravidel silničního provozu, neboť tato pravidla právě žalobce porušil, když v rozporu s ustanovením § 3 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích řídil jízdní soupravu, ač k ní neměl řidičské oprávnění. Již tímto žalobce porušil zájem vyslovený zákonodárcem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, přičemž nelze přijmout jeho obhajobu spočívající v tom, že je zkušeným řidičem, že zvážil možná rizika, že je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu T, neboť jak vyplývá z ust. § 81 zákona o provozu na pozemních komunikacích (*a contrario*), které taxativně vymezuje rovnost řidičských oprávnění, řidičské oprávnění pro skupinu T nenahrazuje řidičské oprávnění pro skupinu B + E, tedy zákonodárce vyloučil faktické nahrazování řidičského oprávnění jiným řidičským oprávněním mimo případy uvedené v § 81 cit. zákona. Tento výklad je podpořen rovněž setrvalým právním názorem NSS, jak vyplývá z rozsudku č.j. 2 As 116/2014-35 ze dne 9.12.2014 (bod 16) : „*Nejvyšší správní soud tedy nemá důvod odchýlit se od svého názoru vyjádřeného již v rozsudku ze dne 19. 3. 2014, č. j. 6 As 63/2013 – 42, v němž uvedl, že za okolnost snižující nebezpečnost stěžovatelova jednání nelze považovat to, že stěžovatel je dobrým řidičem a hmotnost a rozměry jím řízeného přívěsu byly nižší než takového, který byl dle svého řidičského oprávnění oprávněn řídit.*“

V posledně citovaném rozsudku se NSS přitom zabýval rovněž otázkou krajní nouze, když ve skutkově obdobném případě (řízení jízdní soupravy bez řidičského oprávnění) vyložil, že lze žádat po osobě, která nemá řidičské oprávnění, aby nečekaně nastalou situaci vyřešila jiným zákonným způsobem, než tím, že bude řídit jízdní soupravu, ač k tomu nemá řidičské oprávnění, přičemž takovým jiným způsobem je zajištění jiné osoby, kontaktování Policie ČR či odtahové služby (rozsudek č.j. 2 As 116/2014-35 ze dne 9.12.2014, bod 14): „*Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že za dané situace nebylo možné vyloučit, že může dojít ke střetu některého z projíždějících vozidel s odstaveným přívěsem, a tedy vzniku negativního následku. Učinit kroky k odstranění této těžko předvídatelné překážky tedy bylo v pořádku, jen k tomu měl být zvolen vhodnější způsob (např. výše zmíněné možnosti kontaktu profesionální odtahové služby nebo odtahování přívěsu na nejbližší možné místo mimo vozovku) než takový, který sám o sobě představuje vůči účastníkům silničního provozu nezanedbatelné nebezpečí.*“ K otázce krajní nouze se NSS v uvedeném rozsudku (bod 16) dále vyjádřil, když připustil nutnost odstranění překážky jízdní soupravy z vozovky pro nepříznivé klimatické podmínky (ty však žalobce netvrdil, naopak tvrdil dobrou viditelnost): „*Za vhodný příklad jednání, jímž by právem chráněný zájem společnosti ohrožen nebo porušen nebyl, Nejvyšší správní soud naopak považuje příklad užitý žalovaným v napadeném rozhodnutí (situaci, v níž by řidič bez příslušného řidičského oprávnění s vozidlem pouze popojel na prázdném parkovišti) nebo v odstavci [14] zmíněnou možnost odstavení přívěsu na nejbližším místě mimo vozovku.*“

Žalobce však ani neměl v úmyslu zaparkovat jízdní soupravu či přívěsný vozík na nejbližší místo mimo vozovku, nýbrž jeho úmyslem bylo dovézt jízdní soupravu do garáže na

místo určení. Tedy podmínky krajní nouze by nemohly být splněny, ani pokud by krajský soud přistoupil na tvrzení žalobce o náhlé zdravotní indispozici spolujezdce (čemuž však krajský soud neuvěřil, jak již uvedeno), neboť byť se jednalo o úsek cca 1 km v obci a současně by se nejednalo o nezbytné jednání ze strany žalobce, které by odvracelo bezprostředně hrozící útok (např. nebezpečí dopravní kolize při snížené viditelnosti v důsledku husté mlhy či deště). Tedy v dané věci nelze pochybovat úspěšně o tom, že byl naplněn jak formální, tak materiální znak přestupku, která nadto ve věcech přestupků je zpravidla dán již samotným naplněním formálních znaků přestupku (viz např. rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45). Ke konkrétní skutkové podstatě přestupku v dané věci lze rovněž odkázat na právní názor NSS zakotvený v rozsudku č.j. 2 As 116/2014-35 ze dne 9.12.2014, (bod 16): „*Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012 - 35, uvedl, že řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Rovněž z rozpětí sankcí u přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o přestupcích (pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let) vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.*“

S ohledem na uvedenou argumentaci krajského soudu, když soud předně neuvěřil obraně žalobce o tom, že u pana K. nastala náhlá zdravotní indispozice (toto žalobce nesdělil policistům, naopak se bránil pouze nevědomostí o nejvyšší povolené hmotnosti jízdní soupravy, nepožádal o pomoc spolujezdci ani netvrdil, že by mu sám poskytl pomoc, ač v žalobě uvádí, že se průběžně zdravotní stav spolujezdce zhoršoval, nenavrlh v žalobě výsledk tohoto svědka, nepředložil zdravotní potvrzení) a dále s ohledem na to, že ani v takovém (pouze však hypotetickém) případě by nebyly dány podmínky krajní nouze (situaci bylo možno řešit jiným zákonným způsobem – kontakt odtahové služby, Policie ČR), dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem.

Krajský soud tedy uzavírá, že přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. června 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová